

ETT
TAPPERT
ANFALL

SJÄTTE BOKEN AV TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

Morgan Rice
Ett Tappert Anfall
Серия «Trollkarlens Ring», книга 6

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697311
Ett Tappert Anfall (Del 6 av Trollkarlens Ring):
ISBN 9781632913050*

Аннотация

I ETT TAPPERT ANFALL (del 6 av Trollkarlens ring), fortsätter Thor uppdraget djupare in i Imperiet för att återföra det stulna Ödessvärdet och rädda Ringen. Fruktansvärd tragedi drabbar honom och vännerna när gruppen mister en av sina medlemmar. Thor och hans återstående kamrater kommer närmare varandra än någonsin och förstår att de måste kämpa mot svårigheterna tillsammans. Resan för dem till nya främmande platser, bland annat till de öde Saltfälten, Stora tunneln och Eldsberget, där nya odjur väntar runt varje hörn. Thors färdigheter stärks när han genomgår sin mest avancerade träning hittills och han tvingas använda större krafter än någonsin för att överleva. Till sist förstår de vart svärdet har förts, och att de för att hämta tillbaka det måste resa till den mest fruktade platsen i Imperiet: Drakarnas land. Samtidigt i Ringen läker Gwendolyn långsamt, och kämpar mot depression efter angreppet. Kendrick och de andra svär att kämpa för hennes ära, trots de omöjliga oddsen. Det leder till en av de mäktigaste striderna i Ringens historia, i kampen för att

befria Silesia och besegra Andronicus. Godfrey är förklädd bakom fiendens linjer, där han snabbt finner sina färdigheter och förstår vad det innebär att vara en krigare, på sitt eget unika vis. Gareth lyckas hålla sig vid liv och håller sig med list undan att fångas av Andronicus, och samtidigt kämpar Erec för livet för att rädda Savaria från Andronicus förestående invasion – och för att rädda sin älskade, Alistair. Argon får betala ett dyrt pris för att ha gjort det förbjudna: att blanda sig i de dödligas affärer. Och Gwendolyn måste fatta sitt beslut, om hon ska ta sitt liv eller leva som nunna i det uråldriga Tillflyktens torn. Men inte innan Thor, i en chockerande vändning av händelserna, till sist får veta vem som är hans far. Kommer Thor och de andra överleva uppdraget? Kommer de att återföra Ödessvärdet? Överlever Ringen Andronicus invasion? Vad kommer att hända med Gwendolyn, Kendrick och Erec? Och vem är egentligen Thors verkliga far? ETT TAPPERT ANFALL erbjuder ett sofistikerat världsbygge och spännande karaktärer. Det är en storslagen berättelse om vänner och älskande, rivaler och friare, riddare och drakar, intriger, politiska ränker, om att bli vuxen och brustna hjärtan, ambitioner och svek. Det är en berättelse om mod, om att finna sitt öde och om trolldom. Det är fantasy som för läsaren till en helt oförglömlig värld och som tilltalar alla åldrar och båda kön.

Содержание

KAPITEL ETT	12
KAPITEL TVÅ	21
KAPITEL TRE	32
KAPITEL FYRA	42
KAPITEL FEM	47
KAPITEL SEX	59
KAPITEL SJU	63
KAPITEL ÅTTA	72
Конец ознакомительного фрагмента.	77

Morgan Rice

Ett Tappert Anfall (Del 6 av Trollkarlens Ring)

Översättning: Biörn Tjällén

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills sjutton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

OMVÄND (bok #1 av En vampyrs dagbok), ARENA ETT (bok #1 av Överlevnadstrilogin), HJÄLTARS VÄG (bok #1 av Trollkarlens ring) och DRAKARS GRYNING (bok #1 av Konungar och häxmästare), kan alla laddas ned gratis!

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök

www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

“TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

–Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst.”

–Black Lagoon Reviews (om Turned)

”En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna...

–The Romance Reviews (om Turned)

”Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa

taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig stund.”

–Paranormal Romance Guild (om Turned)

”Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen.”

–vampirebooksite.com (om Turned)

”Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går.”

–The Dallas Examiner (om Loved)

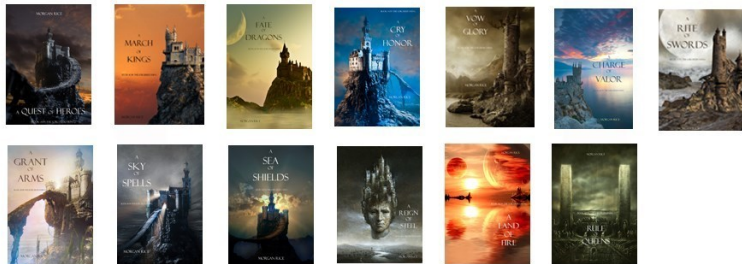
”En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!”

–Vampirebooksite.com (om Turned)

”Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock.”

–The Romance Reviews (om Loved)

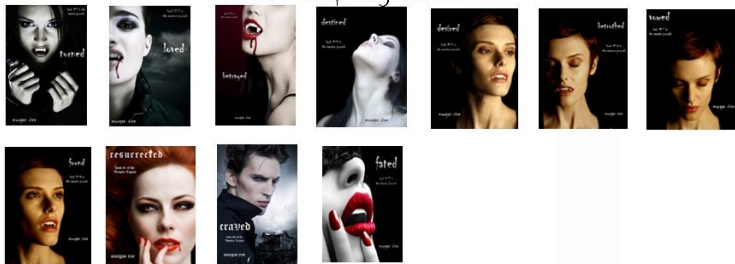
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Böcker av Morgan Rice

**KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE
DRAKARNAS GRYNING**

TROLLKARLENS RING

HJÄLTARS VÄG (Book #1)

KONUNGARS MARSCH (Book #2)

/ DRAKARS ÖDE (Book 3)

EN KAMP OM ÄRA (Book #4)

ÄRANS LÖFTE (Book #5)

ETT TAPPERT ANFALL(Book #6)

SVÄRDSRITEN (Book #7)

VAPENGÅVAN(Book #8)

BESVÄRJELSERNAS HIMMEL (Book #9)

ETT HAV AV SKÖLDAR(Book #10)

STÅLFURSTEN(Book #11)

ELDENS RIKE(Book #12)

DROTTNINGARS VÄLDE(Book #13)

BRODERSEDEN (Book #14)

DÖDLIGAS DRÖM (Book #15)

RIDDARES DUST (Book #16)

STRIDENS GÅVA (Book #17)

ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ETT: SLAVJÄGARNA(Book #1)

ARENA TVÅ(Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS / EN VAMPYRS DAGBOK

OMVÄND(Book #1)

ÄLSKAD(Book #2)

FÖRRÅD(Book #3)

ÄMNAD (Book #4)

ÅTRÅDD(Book #5)

TROLOVAD(Book #6)

VIGD(Book #7)

FUNNEN(Book #8)

ÅTERUPPSTÅNDEN(Book #9)

BEGÄRD(Book #10)

DÖMD(Book #11)

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära

ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Sergii Votit och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

*”En feg dör många gånger förr’n han dör,
Den tappre smakar endast en gång döden.”*

*-- William Shakespeare
Julius Caesar
övers. Hagberg*

KAPITEL ETT

Gwendolyn låg med ansiktet ned i gräset. Den kalla vintervinden ilade över hennes bara hud och när hon blinkande öppnade ögonen kom världen långsamt och vagt tillbaka i fokus. Hon hade varit någonstans långt borta, på ett fält fyllt av blommor, under strålände sol. Både Thor och hennes far hade varit där och de hade skrattat, lyckliga tillsammans. Allt hade varit så perfekt.

Men nu när hon tvingade upp ögonen såg världen annorlunda ut. Marken var hård och kall, och det var inte hennes far som just höll på att resa sig intill henne, och inte heller Thor – utan ett monster: McCloud. Han var färdig med henne och reste sig långsamt, spände åt bältet igen och såg ned på henne med belåten min.

Plötsligt kom allt rusande tillbaka. Att hon kapitulerat inför Andronicus. Att han förrått henne. Att hon angripits av McCloud. Hon rodnade när hon tänkte på hur naiv hon hade varit.

Hon låg kvar. Hela kroppen gjorde ont och hjärtat höll på att brista, och mer än någonsin ville hon dö.

Hon öppnade ögonen ännu en aning och såg Andronicus armé. Mängder av soldater hade stått där och sett alltsammans, och det fick henne att känna sig ännu mer skamsen. Hon skulle aldrig ha kapitulerat inför det där odjuret. Hon önskade att hon fått dö

i strid istället. Hon skulle ha lyssnat på Kendrick och de andra. Andronicus hade spelat på hennes beredskap att offra sig, och hon hade gått på det. Hon önskade att hon istället fått möta honom i strid. Även om hon dött så hade hon åtminstone fått dö med sin värdighet, med sin ära i behåll.

För första gången i livet visste hon med säkerhet att hon skulle dö. Men av någon anledning var det inget som bekymrade henne längre. Hon brydde sig inte längre om döden. Men hon ville dö på ett sätt hon själv hade valt – och ännu var hon inte redo.

Hon låg kvar med ansiktet mot marken, men sträckte ut en arm och drog förstulet till sig en handfull jord.

”Nu kan du resa dig, kvinna”, befalldes McCloud bryskt. ”Jag är färdig med dig. Nu kan andra få sin chans.”

Gwen kramade jorden så hårt i näven att knogarna vitnade, och bad att det skulle fungera.

I en snabb rörelse snodde hon runt och slängde jorden i ögonen på McCloud.

Det hade han inte väntat sig, och han skrek till och stapplade bakåt och lyfte händerna i ett försök att torka jorden ur ögonen.

Gwen tog tillfället i akt. Hon hade växt upp i det kungliga slottet och tränats av kungens krigare, och de hade lärt henne att alltid följa upp sitt första anfall med ett andra, innan fienden fått en chans att hämta sig. Och de hade lärt henne ytterligare en sak som hon inte hade glömt: oavsett om hon själv var beväpnad eller inte så hade hon alltid ett vapen. Hon kunde använda fiendens.

Gwen sträckte sig fram och slet till sig dolken från McClouds

bälte, höll upp den, och stötte den mellan hans ben.

McCloud vrålade ännu högre och slet händerna från ögonen ned mot skrevet. Blodet forsade mellan fram i grenen på honom när han tog tag i dolken och flämtande slet loss den.

Hon var nöjd över att ha träffat rätt och åtminstone fått den lilla hämnden. Men till hennes förvåning så tycktes såret, som skulle ha fällt vem som helst, inte ha stoppat honom. McCloud var ett monster till människa som tycktes ostoppbart. Hon hade sårat honom svårt, och just där han förtjänade. Men hon hade inte dödat honom, inte ens fått honom att på knä.

Istället slet McCloud till sig den bloddrypande dolken och såg på henne med död i ögonen. Han böjde sig fram över henne med dolken i sina skakande händer, och Gwendolyn visste att hon nu skulle dö. Men hon skulle åtminstone få dö med den lilla tillfredsställelsen av att ha skadat honom.

”Jag ska skära ut hjärtat på dig och mata dig med det”, sa McCloud. ”Gör dig redo för att lära dig något om riktig smärta.”

Gwendolyn stålsatte sig, redo för klingan och beredd på en smärtsam död.

Hon hörde ett rop, och efter den första chocken insåg hon förvånat att det inte varit hennes skrik, utan McCloud som skrek av smärta.

Gwen sänkte sina händer från ögonen och såg förvirrat upp. Hon blinkade om och om igen och försökte förstå vad som höll på att hända. McCloud hade tappat dolken.

Han stod där med en pil som stack ut ur ögat. Han skrek och

blodet forsade från ögonhålan när han med ena handen försökte dra ut pilen. Gwen förstod det inte. Någon hade skjutit honom. Men hur? Och vem?

Gwen vände sig åt det håll där pilen kommit från, och jublade inombords när hon fick se Steffen. Han stod där med sin båge, dold mitt i en trupp av soldater. Innan någon förstätt vad som hänt hade han avlossat ytterligare sex pilar, och fällt de sex soldater som stått intill McCloud, en efter en med pilar genom halsen.

Steffen satte handen till kogret för att skjuta igen men upptäcktes till sist och övermannades av soldater som tryckte honom till marken.

McCloud vrålade fortfarande. Märkligt nog var han inte död, utan rusade bort i trängseln. Gwen hoppades att han skulle förblöda.

Hennes hjärta bultade av tacksamhet mot Steffen, mer än han någonsin skulle få veta. Hon visste att hon fortfarande skulle dö här på fältet. Men det skulle åtminstone inte bli för McClouds hand.

Plötsligt blev det tyst bland soldaterna i lägret, då Andronicus långsamt reste sig och började gå mot Gwendolyn. Hon låg där och såg honom komma, ohyggligt stor, som ett berg på väg mot henne. Soldaterna föll in på ett led och gick efter honom och det blev så tyst på slagfältet så att det enda som hördes var vindens vinande.

Andronicus stannade till någon meter ifrån och såg ned på henne med en uttryckslös min. Han höjde en hand och fingrade

långsamt på de krympta skallarna i sitt halsband, och det hördes ett märkligt ljud från djupen av hans bröstorg och hals, som en katts spinnande. Han verkade arg och intresserad på en och samma gång.

”Du har trotsat den store Andronicus”, sa han långsamt. Hela lägret lyssnade till hans mörka, urgamla stämma. Rösten dånade befallande och ekade över slätten. ”Det hade blivit lättare för dig om du funnit dig i din bestraffning. Nu måste du lära dig vad verklig smärta vill säga.”

Andronicus drog fram det längsta svärd Gwen hade sett. Det var säkert två meter långt, och det klingade till när han drog det så att ljudet hördes över slagfältet. Han höll upp svärdet och vred klingan i ljuset så att hon bländades av ljusreflexerna. Han såg själv granskande på det när han vände det i sina händer, som om det var första gången han sett det.

”Du är en kvinna av ädel börd”, sa han. ”Så det passar att du ska dö för en ädel klinga.”

Andronicus tog två steg fram, fattade hjaltet med båda händer och lyfte svärdet över huvudet.

Gwendolyn slöt ögonen. Hon hörde vinden vira och kände varje grässtrå som rörde sig omkring henne på marken. Bilder ur hennes liv kom blixtrande genom huvudet. Hon kände allt som hon gjort och allt som hon älskat och att hennes liv nu var fullbordat. Det sista hon tänkte var på Thor, och hon satte sin hand till halsen och höll hårt om den amulett han en gång gett henne. Hon kände en varm kraft strömma ur dess urgamla röda

sten och mindes Thors ord om att amuletten kunde rädda hennes liv. Men bara en gång.

Hon höll hårdare om amuletten som nu pulserade i hennes hand, och hon bad med både kropp och själ till Gud.

Gode Gud, låt den här amuletten verka. Snälla, rädda mig. Bara denna enda gång. Låt mig få se Thor igen.

Gwendolyn öppnade ögonen, beredd att se Andronicus svärd på väg – men istället överraskades hon av vad hon såg. Andronicus stod där som fastklistrad, med blicken över ena axeln som om han såg någon närma sig. Han såg förvånad ut, till och med förvirrad, och det var inte den min hon förväntat sig.

”Sänk ditt vapen”, klingade en röst bakom henne.

Rösten sände en ström av hopp genom Gwendolyn. Det var en röst hon kände igen. Hon snodde runt och häpnade över att se någon stå där som hon kände lika bra som sin egen far.

Argon.

Han stod där i sin vita kappa och huva, med ögon som brann klarare än någonsin och med blicken riktad mot Andronicus. Hon och Steffen låg på marken mellan dessa två jättar. De två var varelser med oerhörda krafter, en av mörker och en av ljus, och nu stod de öga mot öga. Hon kunde nästa känna det själarnas krig som rasade i luften ovanför henne.

”Ska jag det?”, hånlog Andronicus.

Men Gwendolyn såg läpparna darra i hans leende. För första gången syntes något som liknade rädsla i Andronicus ögon. Det var något hon aldrig trott att hon skulle få se. Andronicus måste

ha känt till Argon. Och vad han än visste så var det uppenbarligen tillräckligt för att skrämma även honom, världens mäktigaste man.

”Du skadar inte den flickan mer”, sa Argon lugnt. ”Du ska acceptera hennes kapitulation”, sa han och klev ett steg närmare, med hypnotiskt lysande ögon. ”Du ska låta henne återvända till sitt folk. Och du ska låta hennes folk kapitulera, om de så önskar. Jag säger det bara en gång. Och det är bäst att du lyder.”

Andronicus såg tillbaks mot Argon och blinkade om och om igen med ögonen, som om han försökte bestämma sig.

Så, till sist, böjde han huvudet bakåt och vrålade av skratt. Det var det mörkaste, mest dånande skratt hon någonsin hört. Det ekade genom lägret och tycktes nå ända till himlen.

”Dina trollkonster fungerar inte på mig, gamle man”, sa Andronicus. ”Jag känner till den store Argon. Det fanns en tid när du var mäktig. Mäktigast av alla män och mäktigare än drakarna och himlen själv, eller det är i alla fall vad som sägs. Men din tid är över. Det är en ny tid nu, den store Andronicus tid. Nu är du inte mer än en kvarleva, ett minne av en tid när MacGils härskade och magin var stark. En tid när Ringen var ointaglig. Men ditt öde är länkat med Ringens. Och nu är Ringen svag. Precis som du.

”Du är en dåre som trotsar mig, gamle man. Och du ska få lida för det. Du ska få känna på den store Andronicus styrka.”

Andronicus hånlog och höjde svärdet över Gwendolyn igen, och den här gången med blicken rätt mot Argon.

”Jag ska döda flickan långsamt, inför dina ögon”, sa han. ”Sedan ska jag döda puckelryggen. Och därefter ska jag lemlästa dig, men låta dig leva, som en ständig påminnelse om min styrka.”

Gwendolyn ryggade undan när Andronicus högg med svärdet mot hennes huvud.

Men plötsligt hände något. Ett ljud som av tusen eldar skar genom luften, och åtföljdes av Andronicus skrik.

Hon öppnade ögonen, häpen över att se att Andronicus ansikte var förvridet av smärta, och hur han tappade svärdet och föll till knä på marken. Hon såg Argon ta ett steg framåt, och så ännu ett. Han höll upp en hand framför sig, och ur den strålade ett klot av violett ljus. Klotet blev större och större när Argon gick framåt med uttryckslös min, och det omslöt till sist hela Andronicus.

Andronicus kurade ihop sig på marken under ljuset.

Från leden av hans män hördes chockerade flämtningar, men ingen vågade närma sig. Antingen var de skräckslagna eller så hade Argon kastat en besvärjelse som gjort dem maktlösa.

”FÅ DET ATT SLUTA!”, skrek Andronicus och satte händerna till sina öron. ”JAG BER DIG!”

”Du skadar inte flickan mer”, sa Argon långsamt.

”Jag skadar inte flickan mer!”, upprepade Andronicus, som om han var hypnotiserad.

”Du släpper henne och låter henne återvända till sitt folk”

”Jag släpper henne och låter henne återvända till sitt folk!”

”Du ger hennes folk en möjlighet att kapitulera.”

”Jag ger hennes folk en möjlighet att kapitulera!”, skrek Andronicus. ”Jag ber! Jag gör vad som helst!”

Argon andades in, och slutade. Ljuset försvann från hans hand och han sänkte långsamt armen.

Gwen såg chockat upp på honom. Hon hade aldrig sett Argon i strid och hade svårt att förstå vilka väldiga krafter han besatt. Det var som att se himlarna öppna sig.

”Om vi möts igen, store Andronicus”, sa Argon långsamt med blicken ned mot Andronicus, som låg där och gnällde, ”då blir det på din väg mot de mörkaste av alla helveten.”

KAPITEL TVÅ

Thor kämpade i imperiesoldaternas grepp och såg hjälplöst upp när Durs – en man som han en gång sett som sin bror – höjde sitt svärd för att döda honom.

Han blundade och väntade på hugget, väl medveten om att hans tid nu var ute. Han bannade sig själv för att ha varit så dum, så godtrogen. Allt hade varit en fälla, och han bara ett lamm som letts till slakten. Och ännu värre var att det för att det var han som var befäl. De andra pojkarna hade sett till honom för ledarskap. Inte nog med att han hade svikit sig själv. Han hade svikit dem allesammans. Hans naivitet och godtrogenhet hade försatt dem alla i fara.

Thorgrin kämpade och försökte med alla krafter framkalla styrkan, kraften som låg dold någonstans djupt inom honom. Han behövde bara tillräckligt för att bryta sig ur greppet och kämpa tillbaks.

Men hur han än försökte så kom den inte och hans egen styrka var inte tillräcklig för att bryta sig ur soldaternas grepp.

Thor kände vinden över ansiktet när Durs sänkte klingan, och beredde sig på att möta stålet. Han var inte redo att dö. För sitt inre öga såg han Gwendolyn som väntade på honom där i Ringen. Även henne hade han svikit.

Plötsligt hörde han ljudet av kroppar som stötte ihop, och till sin egen förvåning var han fortfarande vid liv när han öppnade

ögonen. Durs arm hängde stilla i luften, stoppad av en enorm imperiesoldats arm. Mannen tornade upp sig över Durs – vilket inte sa så lite, med tanke på Durs egen storlek. Han hade gripit tag i Durs handled, så att svärdseggen stoppats bara någon decimeter från Thor.

Durs vände sig förvånat mot imperiesoldaten.

”Vår ledare vill inte ha dem döda”, muttrade soldaten hotfullt till Durs. ”Han vill ha dem levande. Som fångar.”

”Det var det inget tal om”, protesterade Durs.

”Avtalet var att vi skulle få döda dem!”, tillade Dross.

”Avtalet har ändrats”, svarade soldaten.

”Det kan ni inte göra!”, ropade Drake.

”Kan vi inte?”, sa soldaten hotfullt och vände sig mot honom.

”Vi kan göra precis vad vi vill. Faktum är att ni också är våra fångar nu”, sa soldaten med ett leende. ”Ju fler legionärer vi har till gisslan desto bättre.”

Durs såg rasande på soldaten, och bara ett ögonblick senare bröt det ut ett totalt kaos när mängder av soldater kastade sig över de tre bröderna, tacklade dem till marken och band deras händer.

Thor drog nytta av kaoset och vred sig och tittade efter Krohn, som han såg gömt sig i skuggorna någon meter bort, fortfarande lojalt vid hans sida.

”Hjälpt mig Krohn!”, skrek han. ”NU!”

Krohn kastade sig morrande i rörelse, flög genom luften och satte tänderna i halsen på imperiesoldaten som höll fast Thors händer. Thor slet sig loss, och Krohn kastade sig från en soldat

till en annan och bet och rev tills Thor lyckats ta sig loss och få tag i svärdet. Därefter snodde han runt, och högg med ett långt hugg huvudet av tre soldater.

Thor sprang fram till Reece som låg närmast, stötte svärdet i hjärtat på hans tillfångatagare och befriade honom så att han kunde ta sitt svärd och delta i striden. Båda skyndade sig nu till vapenbrödernas sidor och anföll vakterna, och befriade Elden, O'Connor, Conval och Conven.

Resten av soldaterna var upptagna med att hålla fast Drake, Durs och Dross, och när de väl vänt sig om och förstått vad som höll på att hända så var det redan för sent. Thor, Reece, Elden, O'Connor och Conval och Conven stod alla fria, med vapen i hand. De var fortfarande i ett svårt underläge, och Thor visste att det inte skulle bli lätt. Men nu hade de åtminstone en sportslig chans. Utan tvekan eller fruktan rusade de mot fienden.

Hundra imperiesoldater anföll, och Thor hörde ett skri över huvudet och tittade upp och fick se Estopheles. Falken svepte ned mot fienden och klöste ögonen ur soldaternas ledare som föll till makten och slog vilt omkring sig. Estopheles fortsatte att klösa andra och fällde den ene efter den andre.

Thor lade en sten i slungan, kastade och träffade en av soldaterna i tinningen och fällde honom innan de hann fram. O'Connor lyckades avlossa två pilar som båda träffade med dödlig precision. Och Elden kastade ett spjut som genomborrade två soldater och fällde dem till marken. Det var en bra början – men ännu återstod närmare hundra soldater att dräpa.

De mötte med höga stridsrop i mitten. Precis som han tränats att göra så siktade Thor in sig på en särskild soldat, nämligen den som såg störst och elakast ut av dem alla, och höjde svärdet till anfall. Det hördes en skräll av metall när mannen blockerade svärdet med skölden. Och genast kontrade han med en hammare mot huvudet på Thor.

Men Thor klev åt sidan så att hammaren fullföljde slaget mot marken, och drog dolken från bältet och stötte till. Mannen föll död ihop.

Thor fick upp sin sköld i tid för att blockera två fienders svärd, och så kontrade han med sitt eget och dräpte en av dem. Han skulle just till att hugga mot den andre när han i ögonvrån fick syn på ett annat svärd på väg mot honom bakifrån och var tvungen att sno runt och blockera med skölden.

Nu angreps han från alla sidor. Han var i svårt underläge, och det enda han kunde göra var att hålla fiendens hugg ifrån sig. Det fanns varken tid eller kraft till att anfalla – allt han kunde göra var att försvara sig. Och fler och fler soldater var på väg.

Thor såg sig omkring och förstod att hans vapenbröder var i samma sits: de lyckades döda en eller två, men var i svårt underläge och fick betala priset för det med hugg från alla håll och smärre skador. Det var tydligt att de höll på att tappa mark – trots att även Krohn kastat sig in i striden och Indra kastade sten mot soldaterna. Det var bara en tidsfråga tills de var helt omringade, och då skulle det vara slut.

”Befria oss!”, skrek någon.

Thor vände sig och fick syn på Drake som låg bunden någon meter bort med sina bröder.

”Befria oss!”, upprepade Drake, ”så hjälper vi till att kämpa mot dem! Vi står på samma sida!”

Thor höjde skölden och blockerade ännu ett mäktigt hugg från en stridsyxa. Det var uppenbart att ytterligare tre par händer vore en god hjälp. Utan dem fanns ingen chans att besegra soldaterna, det var tydligt. Thor visste att han inte kunde lita på sina bröder, men vid det här laget hade han inget att förlora på att försöka. Trots allt så hade hans bröder lika goda skäl att kämpa.

Thor parerade ännu ett svärdshugg, föll på knä och rullade genom trängseln till de tre bröderna. Där kom han på fötter och skar av deras rep och skyddade dem från hugg medan de själva drog sina svärd och kastade sig in i tumultet.

Drake, Dross och Durs drog fram genom den täta massan av imperiesoldater och högg, stötte och skar omkring sig. De var både stora och skickliga och tog soldaterna med överraskning och jämnade ut oddsen genom att genast dräpa flera av dem. Thor hade blandade känslor inför att befria dem efter vad de gjort, men med tanke på omständigheterna såg det ut som det rätta. Hellre det än döden.

Nu var de nio, mot de åttio soldater som återstod. Oddsen var fortfarande fruktansvärda, men likväl bättre än tidigare.

Legionärerna förlitade sig på sina inövade färdigheter och den exercis de drillats i under de hundra dagarna, där de ständigt tränats i att kämpa omringade och i underläge. De gjorde vad

Kolk och Brom sagt åt dem: de drog sig bakåt och bildade en tät cirkel med ryggarna mot varandra och kämpade mot de anstormande imperiesoldaterna som en enhet. Ankomsten av tre nya kämpar gav nytt mod, och de fick nya krafter och kämpade hårdare än förr.

Conval drog fram sitt stridsgissel och svingade det om och om igen i vida cirklar mot fienden och lyckades fälla tre imperiesoldater innan de ryckte kedjan ifrån honom. Hans bror, Conven, använde en vanlig stridsklubba och siktade lågt mot soldaternas ben med klotets stålningar. O'Connor kunde inte använda bågen på det korta avståndet, men lyckades dra två kastknivar från bältet och dräpa två av soldaterna med ett kast genom trängseln. Elden svingade våldsamt tvåhandshammaren, med fruktansvärda slag omkring sig. Både Thor och Reece högg och parerade skickligt med svärderna. För ett ögonblick såg det hoppfullt ut.

Men så såg han något i ögonvrån som störde. En av bröderna hade vänt om och rusat in i cirkeln av legionärer, och Thor vände sig och såg Durs. Durs anföll, men inte mot någon av imperiesoldaterna, utan mot honom. Mot Thor. Rätt i ryggen.

Det gick så fort, och Thor som kämpade mot två imperiesoldater framför sig hann inte vända i tid.

Han visste att han skulle dö, att han skulle stickas i ryggen av någon som han en gång sett som sin bror, någon som han i sin naivitet hade litat på, och det två gånger.

Plötsligt dök Conval upp bakom Thor för att skydda honom.

Och när Durs sänkte svärdet för att stöta det i Thors rygg fann det sitt mål istället i Convals bröst.

Thor vände sig och skrek: ”CONVAL!”

Conval stod där som fastfrusen, med ögonen vidöppna och stela när han såg ned på svärdet som stack in i hans hjärta och blodet som forsade över bröstet.

Durs stod kvar och stirrade han också, lika förvånad.

Conval föll ihop på knä med blodet pumpande ur bröstet. Thor såg allt gå fruktansvärt långsamt. Conval – en vapenbroder och kamrat som han älskat som en riktig bror – föll med ansiktet först mot marken. Död. Och allt för att rädda Thors liv.

Durs stod kvar över kroppen, som chockad över vad han gjort.

Thor kastade sig fram för att döda honom – men Conval hann före. Convals tvilling rusade fram med sitt svärd och högg huvudet av Durs, vars slappa kropp föll till marken.

Thor blev stående och kände sig tom, nedbruten av skuld. Han hade gjort en missbedömning för mycket. Om han inte befriat Durs så vore Conval kanske ännu i livet.

De blev stående med sina ryggar vända mot imperietrupporna, så att soldaterna fick ett gyllene tillfälle. Fienden rusade in i cirkeln och Thor slogs mellan skulderbladen av en stridshammare och kastades huvudstupa i marken.

Innan han kunde resa sig hade flera soldater kastat sig fram. Han kände deras stövlar på ryggen, och sedan hur en av dem slet tag i hans hår och böjde sig fram med en dolk.

”Säg adjö, unge vän”, sa soldaten.

Thor slöt ögonen, och kände hur han drogs in i en annan värld. *Gode Gud, tänkte han. Låt mig leva idag. Ge mig styrkan att dräpa dessa soldater. Låt mig dö någon annan dag, någon annanstans och med ära. Låt mig leva så länge att jag kan hämnas de döda. Låt mig se Gwendolyn en sista gång.*

Thor låg där och såg dolken komma närmare. Men tiden tycktes stanna av. Han kände en plötslig en hetta som rusade genom benen, bålen och armarna, hela vägen ut genom handflatorna och fingertopparna, där den brände så svårt att han knappt kunde sluta händerna. Vägen av hetta och kraft höll på att bryta rakt genom honom.

Thor snodde runt, som laddad med ny kraft, och vände en hand mot fienden. Ett vitt ljusklot sköt ut från handflatan och kastade angriparen rätt över slagfältet. Han reste sig, flödande av kraft, och riktade sina händer ut mot slagfältet. Nu sköt han vita ljusklot åt alla håll och skapade vågor av förödelse i sin väg. Kraften var så intensiv och allt gick så snabbt. Snart låg alla soldater döda i högar.

När stundens hetta lagt sig såg han sig omkring. Han själv, Reece, O'Connor, Elden och Conven var i livet. I närheten såg han Krohn och Indra. Krohn flämtade tungt, men båda var oskadda. Alla imperiesoldater var döda. Och död vid deras fötter låg Conval.

Dross låg död han också, med ett imperiesvärd genom hjärtat. Den ende av bröderna som levde var Drake. Han låg där och kved på marken, sårad av en imperiedolk i buken. Thor klev

fram till honom, samtidigt som Reece, O'Connor och Elden slet honom på fötter så att han stönade av smärta.

Drake ryckte till av smärtan men hånlog tillbaks, halvt medvetlös.

”Du skulle ha dräpt oss redan från början”, sa han med blod droppande från munnen, och så en plötslig hostning. ”Du har alltid varit så naiv. Så korkad.”

Thor kände hur han blossade om kinderna, ännu argare på sig själv nu för att han trott på dem. Framförallt var han rasande att hans godtrogenhet lett till Convals död.

”Jag tänker bara fråga en gång”, morrade han. ”Svara sanningsenligt så låter vi dig leva. Ljug, och du får följa dina bröder. Valet är ditt.”

Drake hostade om och om igen.

”Var är svärdet?”, fordrade Thor. ”Och sanningen den här gången.”

Drake fortsatte att hosta, men till sist lyfte han huvudet. Han såg upp och mötte Thors blick med ögon fyllda av hat.

”Bottenlös”, sa Drake till sist.

Thor vände sig mot de andra, som alla såg frågande tillbaks.

”Bottenlös?”, frågade Thor.

”Det är en sjö utan botten”, flikade Indra in och klev fram.

”På andra sidan Stora öknen. Det är den djupaste av alla sjöar.”

Thor såg bistert på Drake.

”Men varför?”, frågade han.

Drake hostade och blev allt svagare.

”Det var Gareths order”, sa han. ”Han ville att det skulle slängas någonstans där det aldrig kunde hämtas igen.”

”Men varför det?”, fortsatte Thor frågande. ”Varför förstöra svärdet?”

Drake såg upp och mötte hans blick.

”Om han inte kunde bära det”, sa han, ”så skulle ingen annan heller göra det.”

Thor gav honom en lång och skarp blick, och till sist var han säker på att han fått höra sanningen.

”Då har vi inte mycket tid”, sa Thor och gjorde sig redo att gå.

”Ni kommer aldrig fram i tid”, sa Drake. ”De är flera dagar före er. Svärdet är redan förlorat för all framtid. Bespara er själva besväret, och ge upp och återvänd till Ringen.”

Thor skakade på huvudet.

”Vi är inte som du”, svarade han. ”Vi lever inte för att rädda livet på oss själva. Vi lever enligt vår hederskodex, för tapperheten. Och vi går dit den kräver att vi ska gå.”

”Och se nu vart din tapperhet har fört dig”, sa Drake. ”Även med all din tapperhet är du inget annat än en dåre, precis som alla de andra. Tapperheten är värdelös.”

Thor såg hånfullt på honom. Han kunde knappt tro att de uppfostrats i samma hus, att han tillbringat hela sin barndom i sällskap av ett sådant kräk.

Knogarna vitnade om svärdshjaltet, och mer än något annat ville han ta död på den där människan. Drakes ögon följde hans hand.

”Gör det bara”, sa Drake. ”Döda mig. Få det gjort, en gång för alla.”

Thor såg kallt på honom och längtade efter att göra det. Men han hade gett Drake sitt ord att han skulle låta honom leva om han sa sanningen. Och Thor höll sitt ord.

”Det ska jag inte”, sa han till slut. ”Hur mycket du än förtjänar det. Du ska inte dö för min hand, för det skulle göra mig lika usel som dig.”

Thor började vända sig om, men Conven rusade fram och skrek:

”För min bror!”

Innan någon av dem reagerat så hade Conven höjt sitt svärd och stött det genom Drakes hjärta. Convenns ögon lyste, galna av sorg, och han höll upp Drake i en dödlig omfamning, innan han lät kroppen falla slapp och död till marken.

Thor såg ned. Han visste att Drakes död inte skulle göra mycket för att lindra Convenns förlust. Allas förlust. Men den var i alla fall något.

Thor blickade ut mot den väldiga öken som låg framför dem, och han visste att svärdet fanns någonstans där bortom dess gränser. Det såg ut som om en hel värld låg emellan. Just när han trott att de nått slutet av resan tvingades han inse att den knappt hade börjat.

KAPITEL TRE

Erec satt bland mängderna av riddare i hertigens vapensal i slottet. De var säkra bakom Savarias murar, men blåslagna och sårade efter mötet med monstren. Hans kamrat Brandt satt intill och höll huvud i händerna, precis som många andra. Stämningen var dyster i kammaren.

Erec kände det själv. Varje muskel i kroppen värkte efter dagens strider, först med borgherrens män och sedan med monstren. Det hade varit en av de hårdaste strider han varit med om, och hertigen hade mist många män. När han tänkte på det så insåg Erec att både han själv och Brandt och de andra skulle varit döda om det inte varit för Alistair.

Han var överväldigad av tacksamhet mot henne – och ännu mer av förnyad kärlek. Och han var nyfiken, mer än någonsin tidigare. Han hade alltid känt att det var något särskilt med henne, till och med att hon hade någon slags kraft. Men den här dagen hade det bevisats av hennes handlingar. Han brann av lust att få veta mer om vem hon var, om hemligheten med hennes ursprung. Men han hade svurit att inte snoka – och han visste hur man höll ett löfte.

Erec kunde knappt vänta tills mötet skulle ta slut, så att han fick se henne igen.

Hertigens riddare hade suttit där i timmar, för att hämta sig, försöka förstå vad som hänt och debattera vad de borde

göra därefter. Skölden var nere och Erec försökte fortfarande förstå vad det egentligen innebar. Det betydde att Savaria nu låg blottat för anfall. Och ännu värre var att nyheter nu strömmat in om Andronicus invasion, om vad som hänt i Kungsgård och Silesia. Hjärtat sjönk i hans bröst när han tänkte på det. Han ville vara bland sina vapenbröder i Silvergardet och försvara hemstäderna. Men nu var han här i Savaria, dit ödet lett honom. Och han behövdes lika mycket här: hertigens stad och folk var trots allt strategiska delar av MacGils rike, som även de behövde försvaras.

Men nyheter kom om att Andronicus sände en av sina bataljoner hit, för ett anfall på Savaria, och Erec visste att den miljonhövdade hären snart skulle ha spridit sig till alla delar av Ringen. Andronicus skulle inte lämna någonting efter sig. I hela sitt liv hade Erec hört berättelser om Andronicus erövringar, och han visste att den mannen saknade sin like i grymhet. Ekvationen var enkel. Hertigens män var för få för att kunna försvara sig. Savaria var en dömd stad.

”Vi bör kapitulera”, sa hertigens rådgivare, en grånad gammal krigare som satt hopsjunken över en mugg öl vid ett avlångt bord och slog stridshandsken i träskivan. Alla soldater tystnade och såg på honom.

”Vad har vi för val?”, tillade han. ”Vi är några få hundra, mot miljoner.”

”Kanske kan vi försvara oss, åtminstone hålla staden”, sa en annan soldat.

”Men hur länge?”, frågade ytterligare en.

”Tillräckligt för att MacGils ska sända förstärkningar, om vi kan hålla ut tillräckligt länge.”

”MacGil är död”, svarade en annan krigare. ”Ingen kommer att hjälpa oss.”

”Men hans dotter lever”, sa ännu en. ”Och hans män. De skulle inte lämna oss i sticket!”

”Men de kan ju knappt försvara sig själva!”, protesterade någon.

Ett upprört mummel bröt ut där alla grälade med alla och försökte överrösta varandra, utan att komma någon vart.

Erec satt och såg på alltsammans och kände sig tom inombords. En budbärare hade kommit bara någon timma tidigare med det fruktansvärda budskapet om Andronicus invasion – och vad som för Erec var ännu värre och som han fått veta först nu: att MacGil hade mördats. Han hade varit så långt från Kungsgård, och så länge, att det var första gången han fått höra nyheten. Den hade stuckit som en dolk genom hjärtat på honom. Han hade älskat MacGil som en far, och förlusten lämnade efter sig en tomhet som han inte kunde sätta ord på.

Det blev tyst i rummet när hertigen harklade sig, och allas ögon vändes mot honom.

”Vi kan försvara vår stad mot ett anfall”, sa han långsamt. ”Med vår skicklighet och de här murarna kan vi hålla stånd mot en här som är fem gånger – kanske till och med tio gånger – så stor som vår egen. Och vi har tillräckligt med proviant för att

klara en belägring i veckor. Mot vilken vanlig armé som helst så skulle vi segra.”

Han suckade.

”Men Imperiet har ingen vanlig armé”, fortsatte han. ”Vi kan inte försvara oss mot en miljon man. Det vore meningslöst.”

Han blev tyst en stund.

”Men det vore det också att kapitulera. Alla vet vi vad Andronicus gör med sina fångar. I mina ögon ser det ut som att vi dör vad vi än väljer. Frågan är alltså om vi dör på rygg eller med stövlarna på. Jag menar att vi ska dö med stövlarna på!”

Alla instämde med ett våldsamt hurra i salen. Erec höll fullkomligt med.

”Då har vi inget annat val”, fortsatte hertigen. ”Vi ska försvara Savaria. Vi kapitulerar aldrig. Vi kommer kanske att dö, men vi dör tillsammans.”

En tung tystnad sänkte sig över salen och man nickade till varandra. Det verkade som om man fortfarande sökte ett svar.

”Det finns ett annat alternativ”, sa Erec till sist och bröt tystnaden.

Han kände hur allas ögon vändes mot honom.

Hertigen nickade åt honom att fortsätta.

”Vi kan anfalla”, sa Erec.

”Anfalla?”, ropade en av soldaterna förvånat. ”Några hundra av oss, anfalla en miljon av dem? Att du är utan fruktan vet jag, Erec. Men är du tokig?”

Erec skakade på huvudet. Han var dödligt allvarlig.

”Vad ni glömmer att ta med i beräkningen är att Andronicus män aldrig skulle förvänta sig ett anfall. Vi skulle ha överraskningsmomentet på vår sida. Det är precis som ni säger. Om vi blir kvar här för att försvara oss så kommer vi att dö. Om vi anfaller så kan vi ge dem betydligt större förluster, och mer än så – vi kan till och med vinna.”

”Vinna?!”, ropade alla och såg på Erec, fullständigt frågande.

”Vad är det du menar?”, frågade hertigen.

”Andronicus förväntar sig att vi ska bli kvar här och försvara vår stad”, förklarade Erec. ”Hans män kommer aldrig förvänta sig att vi kommer att vara därute, vid någon slumpmässigt vald flaskhals i terrängen utanför murarna. Här i staden har vi fördelen av starka murar – men där ute, i terrängen, har vi överraskningsmomentet. Och överraskning vinner alltid över styrka. Om vi kan besätta en naturlig flaskhals och driva dem till en viss punkt, då kan vi anfalla därifrån. Det är Östra klyftan jag talar om.”

”Östra klyftan?”, frågade en soldat.

Erec nickade.

Det är en djup sänka mellan två klippor, enda passet genom Kavoniabergen, ungefär en dagsritt härifrån. Om Andronicus män är på väg så går den rakaste vägen genom klyftan. Annars måste de gå över bergen. Vägen från norr är för lerig och smal så här års – man skulle förlora flera veckor. Och om man kom söderifrån så skulle man behöva ta sig över Fjordfloden.”

Hertigen såg beundrande på Erec, gned sig om skägget och

tänkte.

”Du kan ha rätt. Andronicus kan mycket väl leda sina män genom klyftan. För en annan armé vore det höjden av hybris. Men för honom, med en miljon man, så är det fullt möjligt att han gör det.”

Erec nickade.

”Om vi kan ta oss dit, om vi kan hinna först, så kan vi ta dem på sängen och ligga i bakhåll. I den typen av läge så räcker det med några man för att hålla tillbaks tusentals.”

Soldaterna såg på Erec med något som liknade nyvunnet hopp och beundran i blickarna, och det låg en tät tystnad i rummet.

”En djärv plan min vän”, sa hertigen. ”Men så är du också en djärv krigare, som du alltid har varit.” Hertigen nickade åt en tjänare. ”Hämta mig en karta!”

En pojke sprang ut ur rummet och kom tillbaks genom en annan dörr med en stor pergamentrulle i famnen. Han rullade ut den på bordet, och soldaterna närmade sig och granskade den.

Erec sträckte fram en hand, fann Savaria och drog en linje med fingret åt öster tills det kom till Östra klyftan. Det var en smal dalgång, omgiven av berg så långt ögat kunde nå.

”Det är helt perfekt”, sa en av soldaterna.

De andra nickade och gned sina skägg.

”Jag har hört berättelser om hur några dussintal män hållit tusentals stängna vid den där klyftan”, sa en annan av soldaterna.

”Det där är en gammal amsaga”, svarade ännu en soldat cyniskt. ”Visst, vi kommer att ha överraskningsmomentet. Men

vad mer? Och vi kommer inte ha skyddet från våra murar.”

”Men vi kommer att ha skydd av naturens egna murar”, sa en annan. ”De där bergen, det innebär skyhöga solida klippväggar.”

”Inget är säkert”, tillade Erec. ”Det är som hertigen sa, att atringen dör vi här eller så dör vi därute. Jag röstar på att vi dör därute. Segern gynnar den djärve.”

Efter att ha gnidit sitt skägg en lång stund nickade hertigen till sist och lutade sig tillbaks och rullade ihop kartan.

”Förbered vapnen!”, ropade han. ”Vi rider i natt!”

*

Erec var återigen klädd i rustning, och gick med svärdet svängande vid höften längs korridoren i hertigens slott, i motsatt riktning mot alla andra män. Han hade en sista viktig uppgift innan han gav sig av för vad som kunde bli hans sista strid.

Han måste få träffa Alistair.

Sedan de återkommit från dagens drabbning hade Alistair väntat på att han skulle komma till henne i kammaren i slottskorridoren. Hon skulle förvänta sig en lycklig återförening, och han gruvade sig när han tänkte att han skulle berätta den dåliga nyheten att han skulle ge sig av igen. Det gav honom ett visst mått av lugn att hon skulle vara i trygghet här, säker innanför slottsmurarna, och han kände sig allt fastare besluten att hålla stånd mot Imperiet så att hon fick fortsätta vara trygg. Det gjorde ont i hjärtat vid tanken att lämna henne – ända sedan de svurit

att gifta sig hade han inte önskat något hellre än att få tillbringa tid med henne. Men det tycktes inte vara meningen att det skulle bli så.

Erec kom runt ett hörn med klirrande sporrar och ekande stövlar i de tomma slottskorridorerna, och han stålsatte sig inför avskedet som han visste skulle bli smärtsamt. Till sist nådde han den gamla, bågformiga trädörren, och knackade försiktigt med stridshandsken.

Fotsteg hördes inifrån rummet, och ett ögonblick senare öppnades dörren. Erecs hjärta sjöng, som alltid när han fick se Alistair. Där stod hon som en uppenbarelse i dörren, med sitt böljande, långa, blonda hår och stora, kristallblå ögon och såg på honom. Hon tycktes bli allt vackrare för varje gång han såg henne.

Erec steg in och omfamnade henne, och hon kramade tillbaks. Hon höll honom hårt och länge, som om hon inte ville att han skulle gå. Det ville han inte heller. Mer än något annat önskade han att han bara fick stänga till dörren bakom sig och stanna här med henne så länge det bara var möjligt. Men det var inte menat att det skulle bli så.

Känslan av hennes värme fick allt att kännas bra i världen, och han ville inte släppa taget om henne. Till sist drog han sig undan och såg in i hennes glittrande ögon. Hon såg ned på hans rustning och vapen och drabbades av insikten att han inte var där för att stanna.

”Ska ni gå igen min herre?”, frågade hon.

Erec sänkte huvudet.

”Det är inte min önskan, min fru”, svarade han. ”Imperiet närmar sig. Om jag stannar kommer vi alla att dö.”

”Och om du inte stannar?”, frågade hon.

”Jag dör förmodligen i vilket fall”, erkände han. ”Men det ger oss i alla fall en chans. En liten chans bara, men ändå en chans.”

Alistair vände sig bort och gick bort till fönstret och såg ut över hertigens borggård i kvällssolen, vars mjuka ljus också spelade i hennes ansikte. Erec såg sorgen teckna sig i det, och han gick fram och strök håret från hennes nacke och smekte henne.

”Var inte sorgsen, min fru”, sa han. ”Om jag överlever det här så återvänder jag till dig. Och då ska vi vara tillsammans för alltid, fria från alla faror och hot. Fria att äntligen leva tillsammans.”

Sorgset skakade hon på huvudet.

”Jag är rädd”, sa hon.

”För den annalkande hären?”, frågade han.

”Nej”, sa hon och vände sig mot honom. ”För dig.”

Erec såg frågande på henne.

”Jag är rädd att du kommer att se annorlunda på mig nu”, sa hon, ”efter vad du såg därute på slagfältet.”

Erec skakade på huvudet.

”Det får mig inte alls att se annorlunda på dig”, sa han. ”Du räddade mitt liv, och för det är jag tacksam.”

”Men du fick också se en annan sida av mig”, sa hon. ”Du såg att jag inte är normal. Jag är inte som alla andra. Jag har krafter

inom mig som jag inte förstår. Och nu är jag rädd att du ska se på mig som något sorts monster, som en kvinna du inte längre vill ha till fru.”

Erecs hjärta nästan brast när han hörde henne, och han klev fram och tog hennes händer i sina och såg in i hennes ögon med allt allvar han kunde uppamma.

”Alistair”, sa han. ”Jag älskar dig av hela mitt väsen. Det har aldrig funnits en kvinna som jag älskat mer, och det kommer det aldrig att finnas. Jag älskar allt vad du är. Jag ser dig inte som annorlunda. Oavsett vilka krafter du har, oavsett vem du nu är – även om jag inte förstår det, så accepterar jag det. Jag är tacksam för alltsammans. Jag svor att jag inte skulle snoka, och det är ett löfte jag ska hålla. Vad du än är så accepterar jag dig.”

Hon såg länge på honom, och så långsamt bröt hon ut i ett leende och hennes ögon blinkade av tårar av lättnad och glädje. Hon vände sig om och omfamnade honom, höll honom hårt av alla krafter.

Hon viskade i hans öra: ”Kom tillbaks till mig.”

KAPITEL FYRA

Gareth stod vid mynningen av grottan, såg solen gå ned, och väntade. Han slickade sina torra läppar och försökte fokusera nu när opiumets effekter till sist höll på att sjunka undan. Han var yr i huvudet och hade varken ätit eller druckit på dagar. Han tänkte tillbaks på sin våghalsiga flykt från slottet, hur han smitit ut genom lönngången bakom eldstaden alldeles innan Kultin försökt med sitt bakhåll. Det fick honom att le. Kultin hade varit listig – men han, Gareth, hade varit listigare. Precis som alla andra så hade Kultin underskattat Gareth, inte insett att Gareths spioner fanns överallt och att han omedelbart fått reda på planen.

Gareth hade flytt precis i det ögonblick när Kultin försökt mörda honom och Andronicus samtidigt invaderat Kungsgård och jämnat staden med marken. Kultin hade gjort honom en tjänst.

Gareth hade följt den urgamla, hemliga gång som ledde från slottet i vindlande underjordiska vägar och till sist fört honom ut på landsbygden och upp till marken igen vid en avlägsen by, långt från Kungsgård. Han hade kommit upp i närheten av den här grottan och kollapsat när han nått fram och sovit sig genom dagen, skakande i den obarmhärtiga vinterkölden. Han önskade att han tagit med sig några tjockare kläder.

Men Gareth var vaken nu, och han hukade sig och spejade från avstånd mot den lilla bondbyn. Det var en handfull hus där

röken steg från skorstenarna. Överallt syntes Andronicus soldater på marsch genom byn och över landsbygden. Gareth hade väntat tålmodigt på att de skulle skingras. Magen värkte av hunger, och han visste att han var tvungen att ta sig till ett av de där husen. Han kände doften av mat därifrån.

Gareth sprang bort från grottan, hela tiden med blickarna omkring sig, flämtande och skräckslagen. Han hade inte sprungit på åratals och kippade efter andan av ansträngningen. Det fick honom att inse hur mager och sjuklig han blivit. Såret i huvudet bultade, där hans mor hade slagit till honom med statyetten. Han lovade sig själv att döda henne med sina egna händer om han överlevde det här.

Han sprang in i byn och lyckades undvika de få imperiesoldater som ännu var kvar och hade ryggen åt honom. Han sprang till den första stuga han fick syn på, en enkel boning som de andra, med ett rum som det lyste varmt inifrån. Han såg en tonårsflicka, kanske i hans egen ålder, gå in genom dörren med ett fat med kött. Hon log mot en yngre flicka som följde efter, i tioårsåldern och kanske hennes syster – och han beslöt sig för att det var rätt ställe för honom.

Gareth rusade efter dem in genom dörren, smällde igen den efter sig och grep tag i den yngre av flickorna bakifrån med en arm runt hennes hals. Flickan skrek till och den äldre av flickorna tappade fatet när Gareth drog fram en kniv och höll den mot sin fånges hals.

Hon skrek och grät.

”PAPPA!”

Gareth vände sig om och såg sig omkring i den hemtrevliga stugan, fylld av brinnande ljus och dofterna av matlagning, och han såg att intill tonårsflickan stod hennes mor och far vid ett bord och såg på honom med rädsla och ilska i ögonen.

”Håll er undan så låter jag bli att döda henne!”, ropade Gareth medan han desperat backade undan med den lilla flickan i ett hårt grepp.

”Vem är du?”, frågade tonårsflickan. ”Jag heter Sarka. Min syster heter Larka. Vi är en fredlig familj. Vad vill du med min syster? Låt henne vara!”

”Jag vet vem du är”, sa pappan och kisade ogillande ned mot honom. ”Du är den förre kungen. MacGils son.”

”Jag är *fortfarande* kung”, skrek Gareth. ”Och ni är mina undersåtar. Ni ska göra som jag säger!”

Pappan såg bistert ned på honom.

”Om du nu är kung, var har du din armé?”, frågade han. ”Och om du är kung, vad ska det betyda att du tar en liten oskyldig flicka till gisslan med den där kungliga kniven? Kanske är det samma kniv som du använde för att dräpa din egen far?” Mannen hångrinade mot honom. ”Jag har nog hört ryktena.”

”Du har en skarp tunga”, sa Gareth. ”Fortsätt prata, och jag dräper din lilla flicka.”

Mannen svalde hårt, gjorde stora ögon av rädsla och tystnade.

”Vad vill du med oss?”, ropade mamman.

”Mat”, sa Gareth. ”Och tak över huvudet. Om soldaterna får

veta att jag är här, då lovar jag att jag dödar den lilla flickan. Så inga trix, förstått? Ni låter mig vara, och hon får leva. Jag vill tillbringa natten här. Du Sarka, ge mig det där köttfatet. Och du, kvinna, få liv i elden och ge mig en mantel att lägga om axlarna. Men inga snabba rörelser!”, varnade han.

Gareth såg mannen nicka åt kvinnan. Sarka samlade upp köttet på fatet igen, samtidigt som kvinnan närmade sig med en tjock mantel och lade den över hans axlar. Gareth skakade fortfarande och backade långsamt mot eldstaden och lät de sprakande flammorna värma hans rygg när han satte sig intill den på golvet. Han hade Larka i ett fast grepp och hon fortsatte att gråta. Sarka närmade sig med fatet.

”Sätt ner det på golvet intill mig!”, beordrade han.
”Långsamt!”

Sarka blängde mot honom när hon gjorde det. Hon såg orot på sin syster och smällde fatet i golvet intill honom.

Gareth var helt överväldigad av doften. Han sträckte sig efter en bit kött med den hand som inte höll kniven mot Larkas hals. Han tuggade och tuggade med slutna ögon och njöt av varenda bit. Han tuggade snabbare än han hann svälja, så att mat hängde ur munnen på honom.

”Vin!”, ropade han.

Kvinnan kom fram med en vinlägel, och Gareth klämde till så att vinet sprutade in i munnen på honom efter maten. Han drog djupa andetag, tuggade och drack och började känna sig som sig själv igen.

”Låt henne gå nu!”, sa mannen.

”Inte en chans”, svarade Gareth. ”Jag ska tillbringa natten här, så här med henne i armarna. Hon är trygg så länge jag är det. Vill du leka hjälte? Eller vill du att din flicka ska leva?”

Alla i familjen såg på varandra, mållösa och tveksamma.

”Får jag fråga dig en sak?”, sa Sarka. ”Om du nu är en så bra kung, hur kan du behandla dina undersåtar så här?”

Gareth såg frågande på henne, och till sist lutade han sig tillbaks och brast ut i skratt.

”Vem i all världen har sagt att jag är en bra kung?”

KAPITEL FEM

Gwendolyn öppnad ögonen. Hela världen snurrade runt och hon kämpade för att förstå var hon befann sig. Hon såg Silesias stora röda stenportar passera förbi, såg tusentals imperiesoldater se undrande på henne. Hon såg Steffen gå vid hennes sida och hon såg himlen, skumpa upp och ned. Hon insåg att hon blev buren. Att hon låg i någons armar.

Hon vred på nacken och såg Argons lysande, intensiva ögon. Hon insåg att det var han som bar henne, att Steffen gick vid sidan av och att de tillsammans var på väg genom Silesias öppna portar, förbi tusentals imperiesoldater som klev åt sidan och stirrade när de passerade. De omgavs av ett vitt ljussken, och Gwendolyn kände att hon skyddades av någon sorts sköld där hon låg i Argons armar. Hon förstod att han kastat någon sorts besvärjelse som höll trupperna undan.

Hon kände sig tröstad och trygg i Argons armar. Varenda muskel i kroppen gjorde ont och hon var utmattad, och hon var inte säker på att hon skulle kunna gå om hon försökte. Hennes ögonlock slöts och öppnades där de gick och hon såg världen passera i fragment. Hon såg en del av en hoprasad mur, ett fallet bröstvärn, ett nedbränt hus, en hög med bråte, och hon såg att de gick över borggården, förbi de innersta portarna nära Klyftan. Hon såg att de passerade även dessa, och såg soldater stiga åt sidan.

De nådde Klyftans rand och plattformen vid metallspjuten, och när Argon ställde sig där med henne så sänktes den, ned till djupen av Silesias lägre nivåer.

När de nått den lägre staden uppfattade Gwendolyn mängder av ansikten. Det var vänliga, oroade ansikten, silesiska invånare som såg henne passera som någon sorts uppvisning. Alla såg undrande och oroat på henne, på väg vidare nedåt mot stadens torg.

Hundratals människor trängdes runt dem där nere. Hon såg sig omkring och kände igen många bekanta ansikten – Kendrick, Srog, Godfrey, Brom, Kolk, Atme, och mängder av män ur Silvergardet som hon kände igen... De samlades runt henne med förtvivalade ansiktena som lystes upp av den tidiga morgonsolen. Samtidigt drog dimmorna in från Klyftan med en kall vind som bet till i henne. Hon blundade i ett försök att få alltsammans att försvinna. Hon kände sig som ett föremål i någon sorts utställning, söndertrasad i den allra djupaste förtvivlan. Hon kände sig förödmjukad. Och hon kände att hon svikit dem alla.

De fortsatte förbi alla människor, genom den lägre stadens trånga gränder och under ännu ett bågformat valv som ledde till det lägre Silesias lilla palats. Gwen gled in och ut ur medvetande när de steg in i det utsökta röda palatset, gick uppför trappor och bort längs en lång korridor och genom ännu en hög, välvd dörröppning. Slutligen öppnades dörren och de steg in i ett rum.

Rummet var dunkelt. Det såg ut som ett stort sovrum med en urgammal himmelssäng i mitten och en gammal eldstad av

marmor som sprakade i närheten. Flera tjänare fanns på plats i rummet, och Gwendolyn kände hur Argon bar henne till sängen och lade ner henne försiktigt. När han gjort det var det många som kom fram och såg ned på henne med oroad ansikten.

Argon drog sig undan, tog flera steg bakåt och försvann i trängseln. Hon tittade blinkande efter honom men såg honom inte längre. Han hade gått. Hon saknade den skyddande kraft som omslutit henne som en sköld. Hon kände sig kallare, mindre skyddad, nu när han inte var där.

Gwen slickade sina spruckna läppar, och ett ögonblick senare kände hon hur någon lyfte hennes huvud och lade det på en kudde och satte en kanna vatten till hennes mun. Hon drack och drack och insåg hur törstig hon var. Hon tittade upp och såg en kvinna hon kände igen.

Illepra, den kungliga helerskan. Illepra såg ned på henne med sina mjuka, hasselbruna ögon fyllda av oro. Hon gav henne vatten, torkade håret ur pannan på henne och baddade den med en varm trasa. Hon lade en hand på hennes panna, och Gwen kände hennes helande energi i kroppen. Hennes ögon blev tunga, och snart slöts de, trots att hon kämpade emot.

*

Gwendolyn visste inte hur lång tid som gått när hon öppnade ögonen igen. Hon kände sig fortfarande utmattad och desorienterad. I drömmarna hade hon hört en röst, och nu hördes

den igen.

”Gwendolyn.” Rösten ekade i huvudet på henne och hon undrade hur många gånger den sagt hennes namn.

Hon tittade upp och såg Kendrick se ned på henne. Intill honom stod hennes bror, Godfrey, tillsammans med Srog, Brom, Kolk och flera andra. Vid hennes andra sida stod Steffen. Hon hatade hur de såg på henne nu. De tittade på henne som om hon var något man skulle tycka synd om, som om hon återvänt från de döda.

”Min syster”, sa Kendrick med ett leende. Hon hörde oron i hans röst. ”Berätta vad som hände.”

Gwen skakade på huvudet, för trött för att berätta allt.

”Andronicus”, sa hon. Rösten var hes och inte starkare än en viskning. Hon harklade sig. ”Jag försökte... ge mig själv... för staden. Jag litade på honom... Så dum...”

Hon skakade om och om igen på huvudet och en tår rullade nedför kinden.

”Nej, det var vackert gjort”, rättade Kendrick och tog hennes hand. ”Du är den modigaste av oss alla.”

”Du gjorde vad alla stora ledare hade gjort”, sa Godfrey och klev fram.

Gwen skakade på huvudet.

”Han lurade oss...”, sa hon, ”... och han gav sig på mig. Han lät McCloud ta mig.”

Gwen kunde inte hjälpa det utan började gråta när hon sa det, oförmögen att hålla tillbaka. Hon visste att det inte var vad en

ledare borde göra, men hon kunde inte hjälpa det.

Kendrick höll hårdare om hennes hand.

”De skulle till att döda mig...”, sa hon, ”men Steffen räddade mig.”

Männen såg på Steffen med nyvunnen respekt där han stod vid hennes sida med böjt huvud.

”Det jag gjorde var för lite och försent”, svarade han ödmjukt.

”Jag var bara en mot många.”

”I vilket fall så räddade du vår syster, och för det ska vi alltid stå i tacksamhetsskuld till dig”, sa Kendrick.

Steffen skakade på huvudet.

”Jag är skyldig henne långt mycket mer än det”, svarade han.

Gwens ögon tårades.

”Argon räddade oss båda”, sa hon till sist.

Kendrick blev mörk i ansiktet.

”Vi ska hämnas dig”, sa han.

”Det är inte mig själv jag oroar mig för”, sa hon, ”utan staden... vårt folk... Silesia. Andronicus... han kommer att anfalla...”

Godfrey klappade henne på handen.

”Oroa dig inte för det nu”, sa han och klev fram. ”Vila. Låt oss diskutera det här. Du är trygg här nu.”

Gwen känd hur ögonen höll på att sluta sig igen. Hon visste inte om hon drömde eller var vaken.

”Hon behöver sova”, sa Illepra, och klev fram som för att skydda henne.

Gwendolyn hörde alltsammans bara vagt, och kände hur hon blev tyngre och tyngre och drev ut och in i medvetlösheten. I huvudet blixtrade bilder av Thor förbi, och sedan bilder av hennes far. Hon hade svårigheter att avgöra vad som var verkligt och vad som var dröm, och hon hörde bara bitar av samtalet som pågick i rummet.

”Hur allvarliga är hennes skador?”, hördes en röst, kanske Kendricks.

Hon kände Illepra lägga handen på hennes panna. Och de sista ord hon hörde innan ögonen helt föll igen var Illepras:

”De kroppsliga skadorna är små, min herre. Men såren i själen går djupt.”

*

När Gwen vaknade igen var det till ljuden av en sprakande brasa. Hon visste inte hur lång tid som gått. Hon blinkade till flera gånger och såg sig omkring i det dunkla rummet. Hon visste inte hur lång tid som passerat men såg att folksamlingen i rummet försvunnit. De enda som var kvar i rummet var Steffen, som satt på en stol intill sängen, och Illepra, som böjde sig över henne och applicerade en salva på hennes handleder. Och det fanns ännu en människa i rummet, en vänlig gammal man som såg på henne med oro tecknad i ansiktet. Hon kunde nästan känna igen honom, men hade svårt att placera ansiktet. Hon var så trött, så trött. Som om hon inte sovit på årtal.

”Min fru”, sa den gamle mannen och böjde sig fram. Han höll någonting stort i båda händer, och hon såg ned och insåg att det var en läderinbunden bok.

”Det är Aberthol”, sa han. ”Din gamle lärare. Hör du mig?”

Gwen svalde och nickade långsamt och öppnade en aning på ögonlocken.

”Jag har väntat i timmar på att få prata med dig”, sa han. ”Jag såg att du började röra på dig.”

Gwen nickade långsamt. Hon mindes honom och var tacksam över att ha honom där.

Aberthol böjde sig fram och öppnade den stora boken, och hon kände vikten av den i sitt knä. Hon hörde hur de gamla sidorna frasade när han bläddrade i den.

”Det är en av de få böcker jag räddade”, sa han, ”innan de brände Lärdomens hus. Det är den fjärde krönikan om huset MacGil. Du har läst den. Där hittar man berättelser om erövringar, triumfer och nederlag förstås – men där finns också andra berättelser. Berättelser om stora ledare som sårats. Om skador i kroppen, men också i själen. Alla tänkbara typer av sår, min fru. Och det är det jag har kommit hit för att säga: de bästa av alla män och kvinnor har utstått de mest onämnbarsa behandlingar, skador och tortyr. Du är inte ensam. Du är inte mer än en fläck på tidens hjul. Det är många som lidit betydligt mer än du – och många som överlevt och gått vidare till att bli stora ledare.

”Känn ingen skam”, sa han och höll henne om handleden.

”Det är det jag vill säga till dig. Känn *aldrig* skam. Det ska inte finnas några skamkänslor i dig – bara ära och mod efter vad du har gjort. Du är en lika stor ledare som någon av Ringens tidigare. Och det som har hänt förminskar inget av det.”

Gwen rördes av hans ord och kände en tår rulla ned för kinden. Hans ord var precis vad hon behövde, och hon var så tacksam för dem. Hon kunde se, med sitt eget förstånd, att han hade rätt.

Men med känslorna hade hon svårt att känna det. En del av henne kunde inte låta bli att känna det som att hon skadats för evigt. Hon visste att det inte var så, men det var så hon kände.

Aberthol log och höll fram en mindre bok.

”Kommer du ihåg den här?”, frågade han och vände på den lilla röda lädervolymen. ”Det var din favorit genom hela barndomen. Legenderna om våra förfäder. Det är en särskild berättelse här som jag tänkte läsa för dig för att hjälpa dig få tiden att gå.”

Gwen var rörd av gesten, men klarade inte mer. Sorgset skakade hon på huvudet.

”Tack ska du ha”, sa hon med hes röst och ännu en tår utför kinden. ”Men jag kan inte lyssna på den nu.”

Han fick en besviken min i ansiktet, men så nickade han och förstod.

”En annan gång”, sa hon och kände sig nedslagen. ”Jag behöver vara för mig själv. Var snälla och lämna mig. Allesammans”, sa hon och vände sig med en blick mot Steffen och Illepra.

De reste sig och böjde sina huvuden och vände om och skyndade ut ur rummet.

Gwen kände skuldkänslor, men hon kunde inte sluta. Hon ville bara rulla ihop sig till en boll och dö. Hon hörde deras steg försvinna bort genom rummet och hur dörren stängdes efter dem, och tittade upp för att försäkra sig om att rummet var tomt.

Men till hennes förvåning så var det inte det. Där stod en ensam figur innanför dörren, rak i ryggen och med perfekt hållning, som alltid. Hon gick långsamt och värdigt fram mot Gwen och stannade några meter från hennes säng och såg ned med en uttryckslös blick.

Hennes mor.

Gwen var förvånad över att se henne där. Änkedrottningen, lika ståtlig och stolt som alltid, och med samma kalla blick. Det fanns inget av det medlidande bakom de där ögonen, som hon sett i alla andra besökares.

”Varför är du här?”, frågade Gwen.

”För att träffa dig.”

”Men jag vill inte träffa dig”, sa Gwen. ”Jag vill inte träffa någon.”

”Jag bryr mig inte om vad du vill”, sa hennes mor, lugnt och självsäkert. ”Jag är din mor, och jag har rätt att träffa dig när jag så önskar.”

Gwen kände den gamla ilskan mot sin mor flamma upp. Hon var den sista människa Gwen ville träffa för tillfället. Men hon kände sin mor och visste att hon inte skulle gå förrän hon sagt

vad hon hade i tankarna.

”Så prata då”, sa Gwendolyn. ”Tala och få det ur världen och lämna mig sedan.”

Hennes mor suckade.

”Det här känner du inte till”, sa hennes mor, ”men när jag var ung, i din ålder, så blev jag angripen på samma sätt som du.”

Gwen såg chockat på henne. Hon hade inte haft en aning.

”Din far visste om det”, fortsatte änkedrottningen. ”Och han brydde sig inte om det. Han gifte sig med mig i alla fall. Just då var det som att hela min värld hade fallit samman. Men det hade den inte.”

Gwen slöt ögonen och kände ännu en tår rulla nedför kinden och försökte stänga ute bilden av det från huvudet. Hon ville inte höra sin mors berättelse. Det var lite för sent för hennes mor att komma med någon medkänsla. Trodde hon att hon bara kunde valsa in här efter så många år av stränghet, komma med en historia för att väcka medkänsla och förvänta sig att allt var bra så?

”Är du färdig nu?”, frågade Gwendolyn.

Hennes mor tog ett steg fram. ”Nej, jag är *inte* färdig”, sa hon kärvt. ”Du är drottning nu – och det är dags att du börjar bete dig som en”, sa hennes mor med en röst som var hård som stål. Gwen hörde en styrka i den som hon aldrig hört förut. ”Du tycker synd om dig själv. Men varje dag och överallt finns det kvinnor som upplever långt mycket värre saker än du. Vad som hände dig är ingenting i ett större sammanhang. Förstår du vad jag säger?”

Det är *ingenting* alls.”

Hennes mor suckade.

Om du vill överleva och känna dig hemma i den här världen så måste du vara stark. Starkare än alla män. Männen kommer åt dig, på ett eller annat sätt. Men det kommer inte an på vad du råkar ut för – utan hur du *uppfattar* det. Hur du *reagerar* på det. Det är det enda du kan kontrollera. Du kan krypa ihop och dö. Eller så kan du vara stark. Det är det som skiljer flickor från kvinnor.

Gwen insåg att hennes mor försökte vara till hjälp, men hon sårades av hennes brist på medkänsla. Och hon avskydde när man föreläste för henne.

”Jag hatar dig”, sa Gwendolyn till henne. ”Det har jag alltid gjort.”

”Det vet jag att du gör”, sa hennes mor. ”Och jag hatar dig också. Men det betyder inte att vi inte kan förstå varandra. Det är inte din kärlek jag vill ha – det jag önskar för dig är att du ska vara stark. Den här världen styrs inte av människor som är svaga och rädda, utan av folk som skakar på huvudet åt alla motgångar som om de knappt existerade. Du kan välja att falla ihop och dö om det nu är det du vill. Det finns gott om tid för det. Men det är trist. Var stark och lev. *Verkligen* lev. Var ett exempel för andra. För en dag, det lovar jag dig, så dör du i alla fall. Och så länge du är i livet så kan du lika gärna leva.”

”Gå härifrån!”, skrek Gwendolyn, oförmögen att höra ett ord till.

Hennes mor såg kallt på henne, och så till sist, efter en lång tystnad, vände hon om och stegade påfågelslik ut ur rummet och smälde igen dörren efter sig.

I tystnadens och tomheten därinne började Gwen att gråta, och hon grät och grät. Mer än någonsin tidigare önskade hon att allt bara skulle försvinna.

KAPITEL SEX

Kendrick stod på den breda avsatsen vid Klyftans rand och såg ut över de virvlande dimmorna. Hjärtat höll på att brista i bröstet på honom. Det gjorde ont att se systemen i det där tillståndet och han var nedslagen som om det var han själv som blivit angripen. Han såg i ansiktet på alla silesier att de uppfattade Gwen som mer än bara deras ledare – hon var som en av deras familj. Och de var nedslagna de också. Det var som om Andronicus skadat dem alla.

Kendrick kände att det var hans fel. Han borde ha förstått att hans syster skulle göra något liknande, eftersom han visste hur modig och stolt hon var. Han borde ha förutsett att hon skulle försöka överlämna sig själv innan någon fick en chans att stoppa henne, och han borde ha funnit ett sätt att hindra henne. Han förstod sig på hennes natur, visste hur tillitsfull hon var och vilket gott hjärta hon hade. Men som krigare visste han också hur brutala andra ledare kunde vara. Han var äldre och visare än hon, och han kände att han svikit.

Kendrick kände också skuld eftersom alltihop, hela den här svåra situationen, hade varit för mycket att lägga på axlarna på en enda människa, på en nykrönt härskare som bara var en flicka på sexton år. Det var en börda som hon inte skulle ha behövt bära på egen hand. Sådant tungt ansvar skulle ha varit svårt att bära även för honom – ja, till och med för deras far. Gwendolyn

gjorde så gott hon kunde under omständigheterna, och kanske till och med bättre än någon annan av dem skulle ha gjort. Själv hade han ingen aning hur de skulle få bukt med Andronicus. Det var det ingen som hade.

Han blev röd av ilska i ansiktet när han tänkte på Andronicus. Det var en ledare utan moral, utan principer, utan mänsklighet. Det stod klart för Kendrick att om de kapitulerade nu så skulle de alla gå samma öde till mötes: Andronicus skulle dräpa eller förslava var och en av dem.

Stämningen i luften var annorlunda nu. Kendrick såg det i ögonen på alla män och han kände det i sig själv. Silesierna var inte längre inställda bara på att överleva och försvara sig själva. Nu ville de ha hämnd.

”SILESIER!”, vrålade en röst.

Det blev tyst i folksamlingen och folk tittade upp. Vid randen av Klyftan uppe vid den övre staden stod Andronicus och blickade ned mot dem, omgiven av sina hejdukar.

”Jag ger er ett val!”, mullrade han. ”Överlämna Gwendolyn så låter jag er leva! Om inte, så kommer jag från och med solnedgången att regna eld över er, en eld så fruktansvärd att ingen av er kommer att överleva.”

Han tystnade och log.

”Det är ett generöst erbjudande. Tänk inte för länge.”

Och med det vände sig Andronicus och stormade iväg.

Silesierna vände sig långsamt ned igen och såg på varandra.

Srog klev fram.

”Mina silesier!”, dundrade Srog till en stor och ständigt växande skara av krigare, med en allvarligare min än någon Kendrick tidigare sett på honom. ”Andronicus har angripit vår högsta, vår mest älskade ledare, dotter till vår kära kung MacGil och en stor drottning i sin egen rätt. Därmed har han angripit oss alla. Han har försökt befläcka vår heder – men har bara lyckats befläcka sin egen!”

”JA!” Folkmassan röt till svar och männen grep sina svärd med ny eld i ögonen.

”Kendrick”, sa Srog och vände sig mot honom. ”Vad föreslår du?”

Kendrick såg långsamt in i ögonen på alla de män han hade framför sig.

”VI ANFALLER!”, röt han och kände hur det brann i ådrorna.

Man skrek till bifall i folkmassan, som blev allt tätare och tätare, och där fanns ingen rädsla i ögonen. Var och en av alla dessa människor, såg han, var redo att kämpa till döden.

”VI DÖR SOM MÄN, OCH INTE SOM HUNDAR!”, röt Kendrick igen.

”JA!”, vrålade folkmassan till svar.

”VI SKA KÄMPA FÖR GWENDOLYN! FÖR ALLA VÅRA MÖDRAR OCH SYSTRAR OCH HUSTRUR!”

”JA!”

”FÖR GWENDOLYN!”, skrek Kendrick.

”FÖR GWENDOLYN!”, skrek folkmassan.

Folket vrålade av extas och fler och fler strömmade till hela tiden.

Med ett sista vrål följde de Kendrick och Srog som ledde vägen uppför den smala avsatsen, högre och högre mot övre Silesia. Tiden var kommen att visa Andronicus vilken slags män som utgjorde Silvergardet.

KAPITEL SJU

Thor stod tillsammans med Reece, O'Connor, Elden, Conven, Indra och Krohn vid flodmynningen och såg ned på Convals döda kropp. Stämningen var mörk. Thor kände den som en tyngd över bröstet som drog honom ned mot jorden när han såg på sin döde vapenbroder. Conval. Död. Det verkade på något vis omöjligt. Det hade varit sex av dem på den här resan så långt han kunde minnas. Han hade aldrig trott att de kunde bli fem. Det fick honom att känna sin egen dödlighet.

Thor tänkte på alla de gånger som Conval hade funnits där för honom, mindes hur han alltid hade varit där, varje steg på den här resan, från den första dag då Thor blivit med i Legionen. Han hade varit som en bror. Conval hade alltid stått upp för Thor och alltid lagt ett gott ord för honom, och till skillnad från vissa andra så hade han accepterat Thor som en kamrat redan från början. Att se honom ligga död där – och särskilt till följd av hans eget misstag – fick Thor att känna sig illamående. Om han aldrig litat på de där tre bröderna så hade Conval kanske varit i livet nu.

Thor kunde inte tänka på Conval utan att tänka på Conven. De två tvillingarna var oskiljaktiga och alltid tycktes avsluta varandras tankar. Han kunde inte ens föreställa sig den smärta Conven måste känna. Conven såg ut som om han inte var vid sitt fulla förstånd. Den glada, bekymmersfria Conven som han lärt känna hade försvunnit i ett enda slag.

De stod ännu på slagfältet där allt hade hänt. Imperiesoldaternas kroppar låg i högar omkring dem. De stod som fastfrusna och såg ned på Conval, och ingen av dem ville ge sig av innan de gett honom en ordentlig begravning. De hade hittat några fina pälsverk på en av Imperiets officerare och tagit dem till svepning åt Convals kropp. Så hade de lagt honom i en liten båt, samma som de använt för att ta sig hit, lagt honom rak och stel och med ansiktet mot himlen. Det var en krigares begravning. Conval såg redan så stel ut, stilla och blå, som om han aldrig hade levat.

Thor visste inte hur länge de stått där, var och en försjunken i sin egen sorg, och ingen av dem ville låta kroppen gå. Indra rörde sin hand i små cirklar över Convals huvud medan hon med slutna ögon sjöng något på ett språk Thor inte förstod. Han såg hur mycket hon brydde sig om honom när hon utförde den högtidliga begravningsriten, och ljudet gav honom en känsla av frid. Ingen av pojkarna visste vad de skulle säga. Alla stod där dystra och tysta och lät Indra sköta ritens.

Till sist, slutade Indra och tog ett steg tillbaka. Conven klev fram med tårar rullande för kinderna och föll på knä intill sin bror. Han lade sin egen hand på broderns och böjde huvudet.

Så rätade Conven på sig och gav båten en knuff. Den guppade ut på flodens stilla vatten, och så, som om strömmarna förstått, snabbade de på och drog iväg med båten, lugnt och försiktigt. Den gled iväg, längre och längre från gruppen, och Krohn gnällde när den försvann bort, ut till ingenstans där en dimma reste sig

och svalde båten. Den försvann.

Thor kände det som att även hans kropp hade slukats till underjorden.

Långsamt vände sig pojkarna mot varandra och tittade bort, över slagfältet och mot terrängen bortom det. Bakom dem var den underjord från vilken de kommit, på ena sidan låg vidsträckta gräsfält, och på den andra ett tomt ödeland av hårdbakad öken. De hade kommit till en skiljeväg.

Thor vände sig till Indra.

”För att nå Bottenlös måste vi korsa öknen?”, frågade han.

Hon nickade.

”Finns det inget annat sätt?”, frågade han.

Hon skakade på huvudet.

”Det finns andra sätt, men inte lika räta. Ni skulle förlora flera veckor. Om ni ska ha något hopp om att hinna ikapp tjuvarna så är det enda sättet.”

De övriga kastade långa, bistra blickar mot öknen, där värmen steg i vågor under hettan av solen.

”Den ser obönhörlig ut”, sa Reece och klev fram till Thors sida.

”Jag har aldrig hört talas om någon som korsat den och överlevt.”, sa Indra. ”Den är enorm, och fylld av fientliga odjur.”

”Vi har inte tillräckligt med proviant”, sa O’Connor. ”Vi skulle aldrig klara det.”

”Men det är den väg som svärdet har tagit”, sa Thor.

”Om vi nu förutsätter att svärdet ännu existerar”, sa Elden.

”Om tjuvarna nått fram till Bottenlös”, sa Indra, ”då är ert kära svärd förlorat för alltid. Ni skulle riskera era liv för en dröm. Det bästa ni kan göra nu är att återvända till Ringen.”

”Vi återvänder inte”, sa Thor beslutsamt.

”Och särskilt inte nu”, tillade Conven, och klev fram med en blick som var full av både sorg och beslutsamhet.

”Vi ska finna svärdet, eller dö i försöket”, sa Reece.

Indra skakade på huvudet och suckade.

”Jag förväntade mig heller inget annat av er killar”, sa hon.
”Dumdristiga in i det sista.”

*

Thor vandrade sida vid sida med de andra genom ödemarken, kisande mot den brännande solen och flämtande i den obönhörliga hettan. Han hade trott att han skulle njuta av att bli kvitt det ständiga dunklet i underjorden och av att få se solarna igen. Men han hade gått från en extrem till en annan. Här i öknen fanns inget annat än sol: gul sol och gul himmel med strålarna ständigt riktade mot honom och ingenstans att ta skydd. Han hade ont i huvudet och kände sig yr. Han släpade fötterna efter sig som om han varit ett helt liv på vandring, och när han tittade bort såg han att det lika mycket gällde de andra.

De hade vandrat en halv dag, och han kunde inte förstå hur de någonsin skulle klara att fortsätta. Han tittade bort mot Indra och såg hur hon höll sin kåpa över huvudet, och han undrade om hon

haft rätt. Kanske var det ett dumdrigt försök. Men han hade svurit att finna svärdet. Och vad hade de egentligen för val?

Fötterna sparkade upp virvlar av damm där de gick fram, vilket gjorde det ännu svårare att andas. Inget annat än solbränd jord syntes vid horisonten, och det var platt så långt ögat nådde. Inte den minsta skymt av byggnad, väg eller berg syntes till – inte något. Inget annat än öken. Det såg ut som att de kommit till världens ände.

Men en sak fann Thor tröst i: för första gången på hela resan var han säker på att de var på rätt väg. Nu var de inte längre i händerna på bröderna och deras idiotiska karta. Nu lyssnade de på Indra, och de litade mer på henne än de någonsin litat på dem. Han var säker på att de var på rätt väg – men inte på att de skulle överleva resan.

Thor började höra ett lågt, svischande ljud, och när han tittade ned på marken såg han hur sanden virvlade omkring honom i cirklar. De andra såg det också, och Thor blev förvirrad när han såg sanden långsamt samlas, virvlarna bli tätare och stiga mot himlen. Snart hade ett moln av damm rest sig från marken och lyft högre och högre.

Plötsligt kände han hela kroppen bli torrare. Det var som varenda droppe i kroppen sögs ut och han kände ett akut behov av vatten. Han hade aldrig varit så törstig.

Han sträckte sig i panik efter sitt vattenskinn och fumlade med det och lyfte det till munnen. Men när han gjorde det så vände vattenstrålen och rann mot himlen, utan att nå hans läppar.

”Vad är det som händer?”, ropade han flämtande till Indra.

Hon såg med skräck i ögonen mot himlen och drog huvan tätare omkring sig.

”Omvänt regn!”, ropade hon.

”Vad innebär det?”, ropade Elden och höll sig flämtande om halsen.

”Det regnar uppåt!”, ropade hon. ”All fukt sugts upp i himlen!”

Thor såg resten av sitt vatten strömma uppåt från lägel, som sedan torkade ut och sprack och föll som ett torrt flarn till marken.

Han föll på knä och höll sig om halsen. Det gick knappt att andas. Och runtomkring honom gjorde de andra samma sak.

Så hördes ett fruktansvärt muller, som ljudet av tusen åskoväder, och Thor tittade upp och såg himlen svartna. Ett ensamt åskmoln syntes på himlen, och det rusade mot dem med fruktansvärd hastighet.

”NER!”, skrek Indra. ”Himlen vänder!”

Knappt hade hon stängt munnen innan himlarna öppnade sig och en vägg av vatten forsade ner som en väldig våg som slog Thor och de andra till marken.

Thor rullade runt, runt i vattenvågen och visste inte hur länge han vräktes omkring. Till sist, när vågorna drog förbi, sattes han ned på marken igen. Efter det följde kraftiga regnbyar, och han lutade huvudet bakåt och drack och drack, precis som de andra, tills han äntligen var otörstig igen.

Långsamt kom var och en av dem på fötter igen, flämtande

och blåslagna. De vände sig mot varandra. De hade överlevt. När chocken och rädslan lagt sig började de långsamt skratta.

”Vi lever!”, ropade O’Connor.

”Är det allt den här öknen kan komma med?”, frågade Reece, glad över att vara i livet.

Indra skakade dystert på huvudet.

”Ni firar i förtid”, sa hon och såg orolig ut. ”Efter regnen kommer ökendjuren ut för att dricka.”

Det hördes ett fruktansvärt ljud, och Thor tittade bort och såg till sin fasa hur en hel armé av så varelser reste sig ur sanden och kom löpande mot dem. Han såg sig över axeln och insåg att den sjö som bildats av regnvattnet låg bakom dem, och att de stod mitt i vägen för de törstiga djuren.

Mängder av varelser vars like han aldrig sett kom rusande. Det var stora, gula djur som liknade bufflar, men dubbelt så stora och med fyra armar och horn, och de kom springande mot dem på två ben. De sprang på ett märkligt vis, ibland på alla fyra, och så upprätt igen. De röt när de kom närmare och marken skakade.

Thor gjorde som de andra och drog svärdet och beredde sig till försvar. När det första av djuren närmade sig rullade han ur vägen åt sidan utan att hugga, i hopp om att de bara skulle rusa förbi mot vattnet.

Varelsen sänkte sitt huvud för att spetsa Thor på hornen, och missade precis när han rullade runt. Till Thors fasa så var det tydligt att den inte nöjde sig med det – den cirklade runt i raseri och kom rusande rätt mot honom igen. Det verkade som att den

var mer intresserad av att få död på Thor än att få vatten.

Den anföll igen med sänkta horn, och Thor gjorde ett högt hopp i luften och högg av ett horn när den kom rusande. Djuret skriade, kom upp på två ben och snodde runt och slog till så att Thor vräktes i marken.

Djuret lyfte ett ben för att stampa på honom, men Thor snurrade ur vägen så att hoven istället gjorde ett märke i sanden och slog upp ett moln av damm. Djuret lyfte en hov för att stampa igen, men den här gången höjde Thor svärdet och stack i dess bröst.

Besten skriade igen när svärdet sjönk in till fästet, och Thor rullade undan alldeles innan det föll dött ihop på marken. Det var tur att han gjort det: vikten av varelsen skulle ha krossat honom mot marken.

Thor kom på fötter just som en annan av bestarna anföll, och han hoppade ur vägen, men lyckades inte innan ett av hornen skurit upp ett sår i hans arm så att han skrek av smärta och tappade svärdet. Nu var han utan svärd, så han drog slungan, lade en sten i den och kastade mot odjuret.

Besten stapplade till och råmade när stenen sjönk in i ögat – men den avbröt inte sitt anfall.

Thor sprang, sicksackande åt höger och vänster för att komma ur vägen – men varelsen var för snabb. Det fanns ingenstans kvar att springa, och i det ögonblicket visste han att han skulle bli spetsad. Han såg sig om över axeln mot vapenbröderna och förstod att det inte gick mycket bättre för dem, som alla flydde

från ett av odjuren.

Besten närmade sig tills den var så nära att Thor kunde höra dess flåsande i örat och känna stanken av den då den sänkte den hornen. Thor beredde sig på stöten.

Plötsligt skriade besten till, och Thor såg den lyftas högt i luften. Han såg förvirrat upp utan att förstå vad som hände – tills han såg ett dinosauriestort, limegrönt monster, säkert trettio meter högt och med rakbladsvassa tänder. Det höll buffeldjuret i käkarna som ingenting, och böjde sig bakåt så att det gled in i munnen. Buffeldjuret vred sig i käftarna, men monstret bet till och svalde i tre stora tuggor och slickade sig om munnen.

Runtomkring såg Thor de gula odjuren vända om och fly från monstret. Men monstret rusade efter, piskande med den enorma svansen efter sig, och Thor och de andra slogs till av svansen bakifrån så att de kastades hårt i marken. Men monstret fortsatte rusa förbi, mer intresserad av de gula buffeldjuren än av dem.

Thor vände sig om och såg på de andra, som chockade satt där och såg tillbaks på honom.

Indra stod kvar och skakade på huvudet.

”Oroa er inte”, sa hon, ”det kommer att bli värre.”

KAPITEL ÅTTA

Kendrick gick långsamt genom det övre Silecias utbrända gator, med Srog, Brom, Kolk, Godfrey och ett dussin silvergardister vid sidan. De gick medvetet långsamt och med händerna knäppta bakom sina huvuden, som om de erkände sig besegrade.

Den lilla truppen tog sig förbi tusentals av väntande imperiesoldater och mot Andronicus väntande figur vid den yttre stadsporten. Kendrick kände allas ögon på sig och luften var tjock av anspänningen. Trots att det var tusentals soldater på borggården så var det så tyst att man kunnat höra en knappnål falla.

En timma tidigare hade Kendrick ropat upp till Andronicus att de kapitulerade, och gruppen hade gått upp tillsammans, utan några synliga vapen, på väg genom massorna av imperiesoldater för att formellt knäfalla inför Andronicus. Kendricks hjärta bultade för varje steg och han blev torr i halsen när han såg hur tusentals fiendesoldater omringade dem.

Kendrick och de andra hade övat sin plan, och när de närmade sig Andronicus och han med egna ögon fick se hur stor och vildsint han verkligen såg ut så bad han att den verkligen skulle fungera. Om inte så var det slut med dem.

De gick med klingande sporrar, tills en av Andronicus generaler klev fram – ett imponerande kreatur som blängde på

dem – och satte en grov hand i bröstet på Kendrick. De fick stanna på ungefär sex meters håll från Andronicus, förmodligen som försiktighetsåtgärd. Soldaterna var klokare än vad Kendrick hade förutsett. Han hade hoppats att de skulle få gå ända fram till Andronicus, men det var uppenbarligen något som de inte skulle tillåta. Hans hjärta slog snabbare och han hoppades att avståndet inte skulle lägga hinder för planen.

Där blev de stående i tystnad, öga mot öga, tills Kendrick klarade strupen.

”Vi har kommit för att erkänna oss besegrade inför den store Andronicus”, förkunnade Kendrick med dånande stämma, i ett försök att låta så övertygande som möjligt där han stod med de andra, utan att röra sig och med blicken fäst på Andronicus.

Andronicus höjde en hand för att fingra på de krympta skallarna i halsbandet och såg ned på dem med något som liknade ett hångrin, eller kanske ett leende.

”Vi accepterar dina villkor”, fortsatte Kendrick. ”Vi erkänner oss besegrade.”

Andronicus böjde sig fram en aning där han satt på en stor stenbänk, och såg ned på dem med något som liknade ett leende.

”Det vet jag att ni gör”, sa han med en röst som mullrade över borggården. ”Var är flickan?”

Kendrick var förberedd på det.

”Vi har kommit som en trupp av våra högsta och mest dekorerade befäl”, svarade Kendrick. ”Först är vi här för att förkunna vår kapitulation. När det är klart följer de andra, med

er tillåtelse.”

Kendrick kände att tillägget ”med er tillåtelse” lät bra. Det gjorde det hela mer trovärdigt. För länge sedan hade en av hans militära rådgivare lärt honom en viktig läxa: när man har att göra med narcissistiska befälhavare ska man alltid försöka tilltala deras ego. Det fanns ingen gräns för hur stora misstag som kunde begås av ett befäl som blev smickrat och fick höra hur fantastiskt han var.

Andronicus lutade sig tillbaks och reagerade knappt.

”Självklart gör de det”, sa Andronicus. ”I annat fall vore det oklokt av er att dyka upp här.”

Andronicus satt kvar och såg ned på dem, som om han försökte bestämma sig. Han verkade ana att något inte var som det skulle. Kendricks hjärta bultade.

Till sist, efter en lång väntan, verkade han ha bestämt sig.

”Stig fram och fall på knä”, sa han. ”Allihop.”

De andra såg på Kendrick, som nickade.

Alla tog ett kliv fram och föll på knä inför Andronicus.

”Upprepa efter mig”, sa befälhavaren. ”Vi, Silesias representanter...”

”Vi, Silesias representanter...”

”Kapitulerar härmed för den store Andronicus...”

”Kapitulerar härmed för den store Andronicus...”

”och svär lydnad till honom i resten av våra dagar och därutöver...”

”och svär lydnad till honom i resten av våra dagar och

därutöver...”

”Och tjäna som slavar åt honom så länge vi lever...”

De sista orden var svåra att få fram för Kendrick, och han svalde hårt tills han slutligen upprepade dem, ord för ord:

”Och tjäna som slavar åt honom så länge vi lever...”

Det gjorde honom illamående att göra det, och det fick hjärtat att bulta i öronen. Äntligen var plågan av det över.

En spänd tystnad följde, och till sist log Andronicus brett.

”Ni MacGils är vekare än jag hade trott”, hånlog han fram.

”Det ska bli mig ett sant nöje att förslava er och lära er hur saker sköts i Imperiet. Gå nu och hämta flickan, innan jag ändrar mig och dräper er alla på fläcken.”

Kendrick såg hela sitt liv blixtra förbi för ögonen när han satt där på knä. Han visste att det här var ett av de avgörande ögonblicken i livet. Om allt gick som han hoppats så skulle han leva och en dag berätta om den här stunden för sina barnbarn. Om inte så skulle han ligga här som lik om bara några ögonblick. Han visste att oddsen var mot honom, men att det var en risk han var tvungen att ta. För sin egen skull, för huset MacGil, och för Gwendolyn. Det var nu eller aldrig.

I en snabb rörelse satte han handen i ryggen, drog ett kortsvärd som gömmts under skjortan, ställde sig och skrek när han slungade det av alla krafter.

”ANFALL SILESIER!”

Kendricks svärd sköt snurrande genom luften, rakt mot Andronicus bröstorg. Det var ett kraftfullt kast, väl riktat och

djävrt nog att döda vilken krigare som helst.

Men Andronicus var inte vilken krigare som helst. Kendrick var någon meter för långt bort, och Andronicus var något för snabb. Han lyckades ducka undan i sista sekund. Ändå skrek han av smärtan när klingan gräste armen och drog blod, och därefter fortsatte den genom luften och dräpte generalen intill honom, där den satte sig i buken.

När Kendrick ropade utbröt kaos. Intill honom drog de andra sina dolda svärd och halshögde de soldater som stod intill. Brom drog en dolk ur bältet och högg bakom sig genom halsen på en soldat i närheten. Kolk slet loss en kort slunga från midjan, lade i en sten och kastade, med träff i huvudet på en avlägsen soldat som stod med en båge i handen, alldeles innan han avlossat. Godfrey kastade en dolk, men var inte lika träffsäker som de andra, och dolken missade sitt mål och satte sig istället i benet på en ung soldat.

Överallt hördes skriken från sårade imperiesoldater som inte förväntat sig attacken.

Som på en given signal dök det i samma ögonblick fram silesiska soldater från både marken och väggarna runt torget. De kastade sig fram med vilda stridsrop, siktade sina pilar och förmörkade himlen med dem. Tusentals pilar flög över borggården och fällde imperiesoldater åt alla håll. Soldaterna anfölls från alla sidor och visste inte vart de skulle vända sig, och i den panik som utbröt kom det sig att de ofta attackerade varandra.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.